

Stísněná srdce zpomalují tepot života,
na dřevu potupném Spasitel visí obnažen,
z holých stěn chrámu dýchá samota,
zní truchlé žalmy kajících Magdalén.

Roušky jsou sklizeny a světla odumřela,
lítostí nesmírnou i horstva pukají.
Zbodeným bokem se cesta lásky otevřela,
kraj v smutky zahalen se hřeje nadějí.

Za hříchy světa živý Bůh stále krvácí,
klekají lidé k oltáři a pláčem ulevují tíži.
Přemožen – Ďábel v hlubinách se potácí,
vše dýchá smrtí – všechno spěje ke Kříži.

**JEŽÍŠ KRISTUS NENÍ POSTAVOU MINULOSTI,
ALE JE TÝŽ VČERA, DNES I NAVĚKY.**

Uprostřed shonu všedního dne si máme najít chvíli a
dobře přezkoumat v čem chybujeme.
Vzbudíme nad svými chybami lítost.

Popel značí pomíjejcnost všeho, na čem lpíme.

Chápeme vůbec, jakým nesmírným duchovním pokladem, je pro nás Nejsvětější Oběť našeho Pána, skrze Něhož a s Nímž můžeme Bohu vzdávat nejvznešenější poctu a nejdokonalejší smír za hříchy světa, své bližní i sebe nepředstavitelně obohacovat a ve svaté hostině pak přijímat záruku spásy?

I „nevěřící“ apoštol věřit chtěl; ovšem jinak než Magdalena, která uvěřila spíš srdcem. Proto jsou oba Pánu milí a On jejich touze vychází vstříc. Jsou však takoví lidé, kteří pravdě věřit nechtějí, i kdyby byla sebekřesvědčivější a průkaznější...

A black and white halftone illustration. In the center, a silhouette of a person with arms outstretched stands within a bright circular opening. Surrounding this central figure is a circular arrangement of various human faces, some looking towards the center and others looking outwards. The entire image is composed of a dense pattern of dots, creating a textured, grainy effect.